

MALĚ • MUŽ 1/2 V ĀĀ • Ā I DIVĀ®

Neděle, 12 duben 2009

Nastalo jaro, i k nám na Valachy se prodralo slunko. I když jsem tomu u místy nevěděla. Sníh se rozpustil rychlostí téměř závratnou a stejně tak i teče do potoků i řek z těch nejnejušnějších míst horských kotlů. Jak říká jeden kamarád: "Zimní deprese se promění v jarní únavu". Něco na tom je. Povštný jarní úklid jsem prozatím pověsila na hřebík, stáhla žaluzie a čekám, až se mi třeba bude chtít.

Říkám si, třeba se to stane... Těba. Jakákoliv změna i takhle příjemná, má i své nepříjemné stránky. Ne tak miminko. Když jsem do potoků a řek udeřil jeden rok a teče konečně nastala ta chvíle, kdy do první botičky, byl uvolněn z pětibodového upínání svého kořárku a volně vpuštěn do obrovského prostoru. Svět obrovská byla jeho radost a údiv naprosto nad věcmi. První si to schytala kořička u rodiče na zahradě. Svá nejlepší léta u mě má za sebou, tak si uívá odpočinek a v klidu na zápraží si vyhřívá staré kosti. Když tu jakékoliv nebezpečí, nejspíše by se odklidila do bezpečné vzdálenosti, ale chlapeček vypadá na první pohled velmi nevinně. Nejdívá ji nahlas obdivoval, kánil se na celé kolo a něco vykládal, nevím co. Zatím mu moc nerozumím. Pak si chtěl na kořičku šáhnout. Ukazovala jsem mu, jak se dělá malá malá, ale spletl si to s jeho nejoblíbenější hrou, "jak vytrhnout spící mamince co nejvíc vlasů". Chytl kořičku pevně za kořiček a nepustil, se mu v ručičce neobjevil strakatý chomáček jejich chlupů. Kořička zaječela a utekla. Nečekala takovou zákeřnost. Pokračovali jsme dál. Ven ze zahrady na cestu. Uchvátilo ho cokoli. Volně vyspaný šárek u susedě, kamínky na cestě, stará kodovka, hrouda hlíny - u té jsme se dokonce na pár minut zastavili. Obdivoval všechno a přikřikoval nahlas. Tolik zajímavých věcí je kolem na světě. Jakmile uviděl něco, třeba kontejner na hradě, mu v jeho rovní hlavičce začalo rotovat něco jiného a rozběhl se dál. Aby na jarní exkurze dostala nějaký šád, rozhodla jsem se, že mu ukážu místo, kde rostou petrklíče a šáky spolu půjdeme podívat. Nejevil příliš velký zájem, jakákoliv organizovaná zábava mu byla v té chvíli proti srsti, ale nakonec se nechal promluvit. (Přece jen ho je třeba přemluvit.) Procházku po trávě nesl velmi nelibě, nerovný terén dělá jeho krátkým nožičkám zatím problémy. Kousek se nechal poponájet, kousek šlapal sám, ale ani na chvíli se nezapomněl divit a tvářit se přeměněně. K mému vlastnímu zklamání ho ovšem jakýkoliv šárek na cestě nadchnul víc než šáky. Vykvetlé petrklíče. Chvilku mě pozoroval, jak se nad kytkou rozplývám poodešle za lepší zábavou. Kopat do shnilých ložských jablek, popadaných pod stromem. I když nesdílím nadšením pro stejné věci, celkem jsme si první společnou bezkořákovou procházku užili. Když jsem po návratu domů vypil flásku mlíka, snědl celý chleba se sýrem a v kořárku na zahradě spal celé tři hodiny. Malý chlapeček s dušičkou dobrodruha třeba nabírat spousty sil na další výpravy za poznáním, a šáky jich je třeba bude... Paula